

sivbestemmelser er interessant. Og det er i særdeleshed den diskussion om adgang til at etablere konflikt for overhovedet at få en overenskomst, der er interessant i den sammenhæng, hr. Kristian Thulesen Dahl selv har anlagt i den her debat.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Kim Sejr: Jeg vil understrege, at jeg ikke har brugt ordet bagatel. Jeg ved godt, at hr. Kim Sejr nu har brugt det heroppe fra talerstolen flere gange. Jeg har ikke brugt det ord. Jeg har sagt, at man ikke skal overdramatisere betydningen af eksklusivaftaler, men de har en effekt.

Jeg kan ikke komme det nærmere, men det betyder da, at vi selvfølgelig tager stilling til det her i forhold til den arbejdsmarkedspolitiske situation, der generelt opstår i lyset af Østudvidelsen. Det bliver vi nødt til at tage med ind i betragtningen. Det har jeg brugt meget krudt på.

Jeg forstår godt hr. Jan Petersens store interesse for, hvordan vi stiller os. Det er jeg meget glad for. Derfor vil jeg sige til hr. Jan Petersen, at jeg synes, at vi også skal diskutere det spørgsmål, når vi mødes i næste uge over den kop kaffe, som jeg gerne brygger. Det kan være hos hr. Jan Petersen, eller det kan være hos os; det skal slet ikke komme an på det, hvis der er nogen fornelser dér.

Kl. 12.15

Så hr. Jan Petersen kan bare lige meddele mig, hvor jeg kan indbyde ham til møde, om jeg skal komme med termokanden eller jeg kan sætte kaffen frem på mit kontor. Og så synes jeg, vi skal diskutere alle de her ting i en sammenhæng.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over til næste ordfører, og det er hr. Lars Barfoed.

Lars Barfoed (KF):

Den personlige frihed betyder meget for Det Konservative Folkeparti. Det er sådan set hele grundlaget for vores politiske virksomhed at tage udgangspunkt i det enkelte menneske og sikre folk så stor personlig frihed som muligt. Derfor har dette lovforslag om forbud mod eksklusivaftaler også stor betydning for Det Konservative Folkeparti.

Det har faktisk igennem mange år været en vigtig politisk målsætning for os at få sikret foreningsfriheden, at få sikret, at folk selv kan be-

stemme, hvilke foreninger de vil være medlem af, og hvilke de ikke vil være medlem af.

Det er klart, at vi befinder os i et krydsfelt mellem forskellige hensyn, der til en vis grad er i strid med hinanden her. På den ene side står et hensyn til aftalefriheden, et hensyn til, at vi gerne ser, at arbejdsmarkedets parter selv regulerer deres forhold, og at vi derfor ikke som udgangspunkt har noget ønske om at gribe ind i aftalesystemet og gribe ind i de kollektive overenskomster.

Over for det står altså et andet hensyn, nemlig hensynet til den personlige frihed og hensynet til foreningsfriheden. Vi mener, det er en meget vigtig grundlæggende ret for mennesker, at de selv må bestemme, hvilke foreninger de vil være medlem af, og den ret skal altså ikke kunne tilsidesættes af kollektive aftaler.

Det er så vigtigt, at vi her må vægte det højere end hensynet til aftalefriheden på arbejdsmarkedet, og det har vi ingen som helst problemer med, for vi synes sådan set, det må være soleklart, at det hører med til et menneskes ret, at man selv kan bestemme, om man vil være medlem af en forening eller ej.

Hvis man skal kunne sætte spørgsmålstegn ved det her eller problematisere det ud fra en frygt for, at det vil få nogle uheldige konsekvenser for arbejdsmarkedet, at vi gennemfører et forbud imod eksklusivaftaler, så kan det jo kun være, fordi man frygter, at folk så ikke længere vil være medlem af fagforeningerne – ellers var der jo ingen grund til bekymring – og der må jeg sige, at jeg synes, det er en foruroligende mangel på tillid, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti udøver her, en foruroligende mangel på tillid til fagforeningernes evne til at tiltrække og fastholde deres medlemmer.

Jeg tror i virkeligheden, at frivillighed til at melde sig ind i en fagforening og til at melde sig ud af en fagforening kun kan bidrage til at styrke fagforeningerne. Det er da stærkere, at man kan sige: De, der er medlemmer hos os, er ikke tvunget til det; de har alle sammen meldt sig ind frivilligt og bliver ved med at være medlemmer – *frivilligt* – af vores forening.

Det kan da kun øge de enkelte foreningers incitament til at gøre det så godt og så billigt for medlemmerne som muligt, når de ved, at man altså kan melde sig ud eller lade være med at melde sig ind. Men sådan synes nogle åbenbart ikke, at det skal være.

Må jeg også sige i den her sammenhæng, at i den betænkning, der ligger til grund for lovfor-